

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ ДИВИ ЦВЕТА

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

С изгрева на слънцето присмехулникът, който цяла нощ, кацнал на върха на покрива, пълнеше ясният хладен въздух с песните си, отлетя. Настана тишина — дълбока и тайнствена като равната песъчлива земя, която се простираше наоколо въз всички посоки, на мили далеч. Вечерните сенки се разместиха по белия пясък под дърветата и край стълбовете на оградите и разстлаха по земята дантелената мрежа на клоните и разкривените дъски на стоборите.

Слънцето изгря — подскачаше и се люлееше, втурнало се нагоре, сякаш страшно бърза да се издигне над върховете на боровете, та да освети цялата равнина — от тук, чак до Зализа.

Стаята, в която спяха, беше светла и топла. Нели се събуди още с отлитането на присмехулника. Лежеше настрана, мушнала ръка под главата си. Другата ѝ ръка, отметната нагоре, бе отпусната върху възглавницата. Клепачите ѝ потрепераха. Сетне застинаха. И после отново трепнаха — бързо, десетина пъти едно след друго. Търпелива както винаги, тя зачака Върн да отвори очи.

Снощи Върн се прибра късно, но не я разбуди. Бе го чакала, но по едно време тъй много ѝ се доспа, че очите ѝ се затвориха преди да се е върнал.

Тъмнокосата глава на възглавницата до нея изглеждаше уморена и безсилна. Дори насън челото на Върн леко се бърчеше над носа. В ъглите на очите му кожата беше по-тъмна. Тя предпазливо се надвеси над него и го целуна по бузата. Искаше ѝ се да обхване главата му с две ръце, да го притегли към себе си и притиснала мургавата му глава, дълго, дълго да го целува.

Клепачите ѝ неволно трепнаха пак.

— Върн — тихо прошепна тя, — Върн!

Той бавно отвори очи и моментално ги затвори.

— Върн, мили! — Сърцето ѝ неудържимо затупа.

Върн извърна лице към нея и намести глава между ръката и гърдите ѝ. Най-после тя усети дъха му в шията си.

— О, Върн! — полугласно рече тя.

Осъзнал, че го целува по очите, по страните, по челото, в устата, сега вече Върн се пробуди и я потърси с ръце. Притиснаха се плътно.

— Какво ти каза той, Върн? — попита го тя; не можеше повече да чака. — Какво, Върн? — Той отвори очи, едва сега разсънил се напълно.

По лицето му тя прочете думите, които трябваше да изрече.

— Кога, Върн?

— Днес — каза той, отпусна клепачи и отново се сгуши в нейната топлина.

Като чу това, устните ѝ потрепериха. Не можа да се овладее.

— А къде ще се преместим, Върн? — попита тя като малко дете и погледна устните му за отговор.

Той поклати глава, притисна се силно в гърдите ѝ и замря, долепен до нейното тяло.

Дълго лежаха неподвижни. Ранното есенно слънце стопли стаята и в нея отново стана душно като през лятото. От излющения перваз на прозореца горещината плъпна нагоре на трептящи малки талази. До настъпването на зимата щеше да има още малко лято.

— А ти каза ли му? — обади се Нели. Не се доизказа и наведе поглед. — Каза ли му за мен, Върн?

— Да.

— А той?

Върн не отговори. Свря глава в гърдите ѝ и се вкопчи о нея, сякаш търсеше онзи сок, който би върнал силите в тялото му, за да се изправи след малко в голата стая.

— Той нищо ли не каза, Върн?

— Само това, че не можел нищо да стори. Не помня точно какво рече. Но разбрах какво искаше да каже.

— Нима това не го интересува, Върн?

— Мисля, че му е все едно, Нели.

Нели се изопна, трепна; тялото ѝ се вдърви като че изведнъж е загубила всякакъв контрол над себе си.

— Но нали на теб не ти е все едно, Върн?

— Боже мой, не! Сега това е всичко, друго не ме интересува. И ако нещо се случи...

Те лежаха дълго в обятията си, а мислите им ги връщаха все по-близо до действителността.

Нели стана първа. Върн не разбра колко бързо бе минало времето — Нели бе вече излязла от стаята. Върн скочи от леглото, облече се и дотича в кухнята да запали печката. Когато тя се разпали, Нели вече белеше картофите.

На закуска много не приказваха. Трябваше да се местят, трябваше да се преместят още днес. Не им оставаше нищо друго. Покъщнината не беше тяхна, а дрехите им бяха толкова малко, че пренасянето съвсем нямаше да ги затрудни.

Докато Нели измие съдовете, Върн стегна багажа. Не беше кой знае каква работа — трябваше само да свърже в един вързоп своите панталони и ризи, дрехите на Нели — в друг, и да потеглят.

Когато се приготвиха да тръгват, Нели спря на дворната врата и се обърна да погледне къщата още веднъж. Не съжаляваше, че напускат това място, макар тук да беше единственият им общ дом, който са имали досега. Къщата бе тъй разнебитена, че сигурно след някоя и друга година щеше да рухне. Покривът течеше, една от стените се беше изместила от подпорната си греда, а верандата бе хлътнала до земята.

Върн я дочака. Тя се извърна от къщата — в очите ѝ блестяха сълзи — и не погледна повече назад. На първата миля пътят правеше завой и боровете скриха къщата от погледа им.

— Къде отиваме, Върн? — през сълзи го попита тя.

— Просто ще вървим, додето намерим нещо — отвърна той. Знаеше много добре — това знаеше и тя, — че в този край на боровете и пясъка фермите и къщите понякога се намират на десет-петнайсет мили една от друга. — Нямам представа къде ще спрем.

Повлякла нозе в пясъчливия път, тя усети край себе си уханието на последните летни цветя. Те се криеха в шубраците и буренака и тя все спираше за миг да ги открие край пътя. Върн продължаваше нататък и ненамерила цветята, които диреше, тя хукваше да го настигне.

Следобедът преваляше, когато стигнаха някакво поточе. Тук беше сенчесто и прохладно. Върн ѝ намери място да легне, събра купчина сухи борови иглици, олющи от дърветата шепя мъх да ѝ подложи под главата и я събу — да си починат краката ѝ. Донесе ѝ вода — тя миришеше на листа и на тревите, които се къпеха в поточето, но беше студена и бистра. Още не сръбнала, тя заспа.

Върн я събуди късно.

— Спиш вече два-три часа, Нели. Какво мислиш, можеш ли до мръкнало още малко да повървиш?

Тя се надигна, обу си обувките и тръгна подире му към пътя. Щом се изправи на нозе, усети, че ѝ се вие свят. На Върн не биваше да казва — не искаше да го тревожи. При всяка крачка я прерязваше болка. Понякога беше едва поносима — Нели хапеше устни и свила юмруци, чупеше пръсти, — но продължаваше да върви след него, като се криеше от погледа му — да не разбере.

На залез слънце тя спря и приседна край пътя. Стори ѝ се, че повече не може ни една крачка да направи. От болка лицето ѝ побледня, а ръцете и краката изтръпнаха, сякаш някой ги е откъснал от тялото. И преди да разбере какво ѝ става, тя загуби свят.

Кога го отвори очи, Върн коленичеше до нея, вееше ѝ с шапката си. Тя го погледна в лицето и се постара да се усмихне.

— Защо не ми каза, Нели? Не знаех, че си толкова уморена.

— Не исках да се уморявам. Но просто не издържах.

Върн се вгледа в нея и продължаваше да вее с шапката.

— Как ти се струва, може ли да ни се случи, преди да сме стигнали? — разтревожено попита той. — Кажи, Нели, може ли?

Нели притвори очи, помъчи се да не мисли. От сутринта не бяха минали покрай нито една ферма, покрай нито една къща. Не знаеше колко им остава до първия градец, а сега вече се боеше да си помисли колко им остава и до първата къща. Мисълта я ужаси.

— Нали ми каза, че уж имало още две седмици? Нали, Нели?

— Тъй ми се струваше. Но сега, след това ходене цял ден...

Той изпусна шапката и уплашено се огледа. Не виждаше какво може да стори, но съзнаваше, че още тозчас трябва нещо да направи.

— Не бива да се мотаем — рече той, — трябва да направя нещо.

Вдигна я на ръце и я пренесе от другата страна на пътя. Положи я да легне под един бор, сетне развърза вързопите, сложи куп дрехи под главата ѝ, а с останалите ѝ загърна краката.

Слънцето бе залязло, стъмваше се. Ами сега? Страхуваше се да я остави съвсем сама тук, в гората, но разбираше, че трябва да потърси помощ.

— Върн! — обади се тя и протегна ръка да го докосне.

Той сграбчи ръката ѝ, стисна я, погали я.

— Какво има, Нели?

— Страх ме е, ще се случи... ще се случи... ей сега ще се случи!

— гласът ѝ отпадна и очите ѝ се затвориха, преди да довърши.

Върн се наведе и видя, че устните ѝ са останали без капка кръв, а лицето — бяло, по-бяло лице никога не бе виждал. Тялото ѝ се напрегна и тя прехапа устни да не извика от болка.

Върн скочи и се завтече към пътя. Огледа се вдясно, вляво. Нощта бе паднала тъй неусетно, че не може да различи ниви ли вижда, или голи поля — това би му подсказало дали наблизо има хора. Не се виждаше ни къща, ни човек.

Върн се върна тичешком при Нели.

— По-добре ли си сега?

— Да можех да поспя поне малко, струва ми се, ще ми стане по-добре.

Той се отпусна до нея и я прегърна.

— Да зная, че няма да те е страх, ще ида да потърся някоя къща, да взема я кола, я нещо друго — да те пренесем. Не мога да те оставя тук, на земята, цяла нощ.

— Ами ако не се върнеш... навреме! — неистово извика тя.

— Ще бързам колкото сили държат. Ще тичам, само да намеря някого!

— Ако се върнеш до два-три часа, ще издържа. Но забавиш ли се повече, няма да изтрая сама.

Той се изправи.

— Отивам!

Върн се втурна по пътя с всички сили. Спомни си как бе молил да ги оставят в къщата още малко, да не тръгва Нели в това състояние. Единственият отговор, дори след като обясни за Нели, бе поклащане на глава. Видя, че е безсмислено да се моли. Изхвърлиха го, а той не можеше нищо да стори. Бе сигурен, че има да взима пари за своята реколта тази есен — може би няколко долара, — но каква полза да си ги иска. Прибра се в къщи с ясното съзнание, че трябва да напуснат. Хукнал презглава, Върн се препъна и падна на пътя.

Когато се надигна, съзря пред себе си светлина. Беше само блед лъч от прозорец, плътно затворен с капак. Но това означаваше къща, а в къщата живееха хора. Той стремглаво затича нататък.

Изпод къщата лавна куче, но той не му обърна внимание. Намери се до вратата и я заблъска с пестници.

— Пуснете ме! Отворете!

Вътре някой извика, катурнаха се столове. Кучето изхвъркна изпод къщата и се нахвърли да го ухапе по крака. Върн се помъчи да го изрита, но то се оказа упорито като него и още по-разлютено отново го връхлетя. Най-послед той счупи резето и отвори вратата.

В стаичката се криеха неколцина негри. Под леглото, зад един долап и под кревата той видя глави и нозе.

— Не се плашете — каза той колкото може по-спокойно. — Идвам за помощ. Долу на пътя е жена ми, зле е. Трябва да я заведем до някоя къща. Лежи, на земята лежи!

Под леглото изпълзя негрър с посивели коси — изглеждаше на петдесет, най-старият от всички.

— Ще ти помогна, господарю — рече той. — Като си викнал така, отде да знаем какво искаш. Затова не ти отворихме.

— Нямаш ли каруца? — попита Върн.

— Имам, каручка за един кон — каза старият. — Джордж, идете с Пит да впрегнете мулето! Бързо!

Две момчета се измъкнаха от своите скривалища и се завтекоха към задната врата.

— Ще ни трябва и нещо като дюшек, да легне — каза Върн.

Негрърката дръпна завивката от леглото, Върн грабна сламеника и го изнесе на пътя. Закрачи напред-назад и докато момчетата изкарат каруцата, помъчи се да си внуши, че с Нели всичко е в ред.

Като приготвиха колата, метнаха се в нея и колкото можеше мулето, препуснаха по пътя. До горичката, дето бе оставил Нели, стигнаха за по-малко от половин час. Едва сега той разбра, че го е нямало най-малко три часа.

Върн я повика и скочи от каруцата. Тя не се обади. Той изтича по склона и падна на колене до нея.

— Нели! — извика той и я разтърси. — Събуди се, Нели! Аз съм, Върн! Нели!

Но тя мълчеше. Долепи лице до нейното и усети изстиналата ѝ страна. Сложи ръка на челото ѝ — също студено. Тогаз потърси китките на ръцете ѝ и притисна ухо до гърдите ѝ.

Най-послед негрърът успя да го отдръпне. За миг Върн забрави къде се намира и какво се е случило. Главата му сякаш изведнъж се изпразни.

Негърът се опитваше да го заговори, ала Върн не чуваше ни дума. Схващаше, че нещо се е случило, че лицето и ръцете на Нели са студени, че не долавя ударите на сърцето ѝ. Разбираше, но не искаше да повярва, че е истина.

Той се строполи на земята, зарови лице в боровите иглици и впи пръсти в меката влажна пръст. Над себе си чуваше гласове, чуваше думите, които гласовете изричат, но в тях нямаше капка смисъл. Някога — след дълго време — щеше да попита за детето, за рожбата на Нели, за тяхното дете. Но дотогава — колко ясно разбираше това! — трябваше да мине много време. Едва след много време думите отново щяха да имат значение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.